

ЧАРЛС БУКОВСКИ С ПО-ДЕБЕЛА КОЖА И ОТ РОЖКОВ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

— Майната му — каза той. — Писна ми да рисувам. Дай да излезем. Писна ми от вонята на маслени бои, писна ми да бъда велик. Писна ми да чакам да умра. Хайде да излезем.

— Да излезем къде? — попита тя.

— Където и да е. Да ядем, да пием, да позяпаме.

— Йорг — каза тя. — Аз какво ще правя, когато умреш?

— Ще ядеш, ще пиеш, ще се чукаш, ще пикаеш, сереш, ще се обличаш, ще се размотаваш наоколо като кучка.

— Но на мен ми трябва сигурност.

— На всички ни трябва.

— Искам да кажа, ти и аз не сме женени. Няма да мога да получа даже застраховката ти.

— Хайде стига, не се тревожи. Освен това, ти не вярваш в брака, Арлийн.

Арлийн седеше на розовия стол и четеше следобедния вестник. — Ти казваш, че пет хиляди жени искали да спят с теб. Къде оставам аз тогава?

— Значи са пет хиляди и една.

— Мислиш, че не мога да си намеря друг мъж, така ли?

— Не, там нямаш проблеми. Стигат ти и три минути, за да си намериш друг.

— Мислиш си, че ми трябва велик художник, така ли?

— Не, не ти трябва. И някой добър водопроводчик ще свърши работа.

— Да, стига да ме обича.

— Разбира се. Слагай си палтото. Излизаме.

Те заслизаха надолу по стълбите от квартирата на последния етаж. Стаите в сградата бяха евтини и пълни с хлебарки, но обитателите им изобщо нямаха вид на умиращи от глад — те никога не преставаха да готвят разни манджи в огромни тенджери, седяха наоколо, пушеха, чистеха си ноктите; пиеха бира от кутийки или си разделяха бялото вино от някоя висока синя бутилка, крещяха един на друг или се смееха, оригваха се, почесваха телата си, дремеха пред екраните на телевизорите си. Хората с много пари не са често срещано явление по света, но изглежда, че ония с малко пари умеят да живеят по-добре. Единствената потребност на тези тук явно бяха спане, чисти

чаршафи, храна, напитки и мехлем против хемороиди. И всички винаги оставяха вратите на стаите си леко отворени.

— Глупаци — каза Йорг, докато вървяха надолу по стълбите — тия пропиляват живота си в празно бръщолевене, а с бъркотията си задръстват и моя живот.

— О, Йорг — въздъхна Арлийн, — *ти като че ли не обичаш хората, а?*

Йорг я изгледа, повдигнал вежди, но не отговори. Арлийн винаги реагираше по един и същи начин на възгледите му относно масите — сякаш това, че не обичаше хората, свидетелстваше за някакво абсолютно непроситимо несъвършенство на душата му. Но Арлийн беше идеална за чукане и бе приятно, когато се навърташе наоколо — е, поне през повечето време.

Двамата стигнаха до булеварда и продължиха да вървят — Йорг с червеникавата си прошарена брада, изпочупените пожълтели зъби и лошия си дъх, пурпурно червените уши, подплашени очи, с вонящото си скъсано палто и с белия бастун от слонова кост. И му беше най-хубаво, когато се чувстваше най-зле. — Лайна — каза той, — всичко на този свят изхвърля лайна чак до часа, в който умре.

Арлийн пристъпваше бодро до него и въртеше съвсем неприкрито задник, а Йорг потрепваше по паважа с бастуна си и даже слънцето поспря да ги погледа и си каза: „Хо, хо!“

Най-накрая стигнаха до старата порутена сграда, където живееше Серж. И Йорг, и Серж рисуваха от дълги години, но едва напоследък картините им бяха започнали да се продават за малко повече от свинска пръдня. Двамата се бяха посветили на кариерите си едновременно, но сега всеки сам вървеше по пътя към славата. Йорг и Арлийн влязоха в хотела и се заизкачваха по стълбите. Коридорите бяха пропити с миризма на йод и пържено пиле. В една от стаите някой се ебеше и не се стараеше да го запази в тайна. Изкачиха се до последния стаж и Арлийн почука. Вратата се отвори незабавно и иззад нея се подаде главата на Серж. — Ку-ку! — каза той. После се изчерви. — О, извинявайте... влезте.

— Какво ти става, по дяволите? — попита Йорг.

— Сядайте. Мислех, че е Лайла...

— И си играеш на криеница с Лайла?
— Е, нищо лошо.
— Серж, трябва да се отървеш от това момиче. Тя разбърква мозъка ти.
— Но ми остри моливите.
— Серж, твърде млада е за теб.
— На 30 е.
— А ти на 60. Кое то прави 30 години.
— И трийсет години е твърде много?
— Разбира се.
— Ами какво ще кажеш за 20? — попита Серж, поглеждайки красноречиво към Арлийн.
— Двайсет години е приемливо. Трийсет е извращение.
— А защо вие и двамата не си намерите жени на вашата възраст?
— попита Арлийн.
И двамата я изгледаха.
— Тя обича да си прави малки шегички — каза Йорг.
— Да — каза Серж, — шегува се. Хайде, ще ви покажа как работя сега...
Последваха го в спалнята. Той свали обувките си и се опъна по гръб на леглото. — Виждате ли? Ето така. С всички удобства. — Серж бе закрепил към четките си дълги дръжки и рисуваше върху едно платно, опънато върху тавана. — Заради гърба ми е. Иначе не мога да рисувам и десет минути, без да се наложи да спра. А така мога да я карам с часове.
— Кой ти размесва боите?
— Лайла. Аз ѝ казвам: „Пъхни го в синьото. Сега малко зелено.“ И тя го прави доста добре. Кой знае, може някой ден да ѝ поверя и работата с четките, а аз просто ще си лежа и ще си чета списания.
Тогава чуха стъпките на Лайла по стълбите. Тя си отвори, прекоси предната стая и влезе в спалнята.
— Хей — каза тя — виждам, че дъртият ебач рисува.
— Даа — каза Йорг, — твърди, че ти си му повредила гърба.
— Не съм казвал такова нещо.
— Дайте да излезем да хапнем някъде — каза Арлийн. Серж изстана и стана от леглото.

— Кълна се в Исуса — каза Лайла — той почти през цялото време само лежи като скапана жаба.

— Трябва да пийна нещо — каза Серж. — Веднага ще се свестя.

Спуснаха се заедно долу до улицата и поеха към „Шийпс Тик“. На пътя им внезапно се изпречиха двама запъхтени, около двадесет и пет годишни младежи. И двамата с пуловери с яки по врата. — Хей, вие момчета, сте художниците Йорг Свенсон и Серж Мало!

— Разкарайте се по дяволите от пътя ни! — сопна се Серж.

Йорг замахна с бастуна си от слонова кост. Улучи по-ниския от младежите точно по коляното. — Мамка ти — каза младежът, — ти счупи крака ми!

— Надявам се да съм успял — каза Йорг. — Това може да те научи на малко шибана вежливост!

Продължиха към „Шийпс Тик“. Когато влязоха там, насядалите вътре клиенти възбудено зашумяха. Оберкелнерът ги посрещна незабавно с дълбок поклон, размахани в ръцете му менюта и куп любезности, изречени на италиански, френски и руски език.

— Гледайте тези дълги черни косми в ноздрите му — каза Серж. — Абсолютна гадост!

— Да — каза Йорг и после изкрещя на келнера: — скрий проклетия си нос!

— Пет бутилки от най-доброто вино — кресна му на свой ред и Серж, докато четиримата се настаняваха на най-хубавата маса.

Оберкелнерът бързо се отдалечи.

— Вие двамата сте истински задници! — каза Лайла.

Йорг плъзна ръка по бедрото ѝ.

— На двама живи безсмъртници са им позволени известни волности.

— Разкарай си ръката от путито ми, Йорг!

— То не е твое пути. На Серж е.

— Тогава, разкарай си ръката от путито на Серж, или ще се разпищя, Йорг.

— Нямам достатъчно силна воля.

Тя запищя. Йорг махна ръката си. Появи се келнерът и забута към тях количка с шампаниера с изстудено вино. Спря пред масата, поклони се, извади една бутилка и я отвори. Напълни чашата на Йорг.

Йорг я пресуши на един дъх. — Лайняно е, обаче става. Отвори ги всичките!

— Всички бутилки?

— Всички бутилки, задник такъв и побързай!

— Той е несръчен, вижте го само — каза Серж. — Ще вечеряме ли?

— Вечеря ли каза? — обади се Арлийн. — Та вие, момчета, можете само да пиете. Не си спомням да съм виждала някой от вас да изяде нещо повече от едно рохко сварено яйце.

— Разкарай се от очите ми, пъзльо — каза на келнера Серж.

Оберкелнерът изчезна.

— Вие, момчета, не би трябвало да говорите на хората така — каза Лайла.

— Платили сме си данъците на държавата — каза Серж.

— Но нямате право — каза Арлийн.

— Сигурно нямаме — каза Йорг, — но пък така ни става интересно.

— Хората не са длъжни да понасят грубостите ви — каза Лайла.

— Хората понасят, каквото понасят — каза Йорг. — Понасят и много по-лоши неща.

— Искат само картините ви, нищо повече — каза Арлийн.

— Ние сме картините си — каза Серж.

— Жените са глупачки — каза Йорг.

— Внимавай — предупреди го Серж, — защото те са способни и на отвратителни отмъщения!

Заседяха се там два-три часа, докато пиеха виното си.

— Човекът е с по-дебела кожа и от рожков — каза накрая Йорг.

— Човекът е помийната яма на вселената — допълни Серж.

— Вие, момчета, сте наистина задници — каза Лайла.

— Съвсем вярно — подкрепи я и Арлийн.

— Дай да се разменим тази вечер — каза Йорг. — Аз ще наема твоето пъти, а ти моето.

— О, не — каза Арлийн, — да ги нямаме такива.

— Точно така — каза Лайла.

— Сега ми се рисува — каза Йорг. — Писна ми да пия.

— И на мен ми се рисува — додаде Серж.

— Дайте да се махаме оттук — каза Йорг.

— Вижте — каза Лайла — вие, момчета, още не сте платили сметката.

— *Сметката?* — каза Серж. — *Ти да не би да си мислиш, че ще плащаме за тая помия?*

— Хайде да тръгваме — каза Йорг.

Докато ставаха, оберкелнерът се приближи със сметката.

— *Тая помия вони!* — кресна му Серж, като заподскача на мястото си. — *Аз никога не бих поискал от някой да плаща за подобен боклук! И искам да знаеш, че беше по-отвратително от пикня!*

Серж грабна една преполовена бутилка вино, разкъса ризата на сервитьора и го разля по гърдите му. Йорг бе вирнал бастуна си от слонова кост високо над рамото като сабя. Келнерът изглеждаше объркан. Той бе красив млад мъж с дълъг, добре поддържан маникюр и притежаваше скъп апартамент. Бе студент по химия и веднъж бе спечелил втора награда на конкурс за оперни певци. Йорг замахна с бастуна си и го стовари силно върху него, точно под лявото ухо. Келнерът пребледня като платно и се олюля. Йорг го удари още три пъти на същото място и той се свлече на пода.

Четиримата тръгнаха заедно — Серж, Йорг, Лайла и Арлийн. Всички бяха пияни, но пък някак велики, някак уникални. Минаха през вратата и излязоха на улицата.

Двойка млади хора, от една маса близо до вратата, бе наблюдавала цялата сцена. Младежът изглеждаше интелигентен, но общият ефект все пак малко се разваляше от една доста едра брадавица на върха на носа му. Момичето му бе дебело, но иначе приятно в тъмносинята си рокля. И в миналото бе мечтало да стане монахиня.

— Не мислиш ли, че те бяха просто великолепни? — попита младежът.

— Бяха задници — каза момичето.

Младежът махна с ръка да им донесат трета бутилка вино. Очертаваше се нова трудна вечер.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.